

Arrest

nr. 210 399 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 januari 2016 asiel aan. Op 5 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Pasjtoense stam der Alikhel te behoren, een substam van de Zazai. U bent ongeveer twintig jaar geleden geboren in het dorp Bostankhel in het district Alikhel, ook gekend als Jaji, in de provincie Paktia. Toen u ongeveer acht of negen jaar oud was, werd uw vader die voor de politie werkte, gedood door de taliban. U werd opgevoed door uw oom langs moederskant Q. (...). U werkte als veehoeder, bent ongeschoold en ongeletterd.

Vijf of zes maanden voor uw vertrek benaderden enkele talibanleden van de groep van talibancommandant Allah Noor en uiteindelijk ook Allah Noor zelf u met de vraag voor hen te komen werken. Indien u weigerde zou u opgeblazen worden. Ze bedreigden u drie à vier maanden lang. Uw oom Q. (...) gaf het aan bij de politie maar ze konden niets doen. Ongeveer een maand na de laatste bedreiging kreeg u een dreigbrief.

Ongeveer een maand na de dreigbrief, enkele dagen voor het grote Eidfeest (dat in 2015 plaatsvond op 23-25 september Gregoriaanse kalender), vertrok u uit Afghanistan en reisde u via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije en Servië naar België waar u aankwam op 16 december 2015 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 januari 2016.

U vreest om bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, een dreigbrief van de taliban, de taskara van uw vader, het werkboekje van uw vader, twee pasfoto's van uw vader, een kopie van een opleidingsbrief van uw vader, een getuigschrift van uw vader en twee omslagen waarin dit alles naar België werd verstuurd. Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat enkele opmerkingen door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 4/4/2018, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient

te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het uw aangemeten profiel van schaaпsherder en aan uw verklaring heel uw leven tot aan uw vertrek naar België in Paktia te hebben gewoond.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het door u aangemeten profiel van ongeschoolde schaaпsherder uit Paktia allerminst geloofwaardig. U beweert dat uw enige activiteit in Afghanistan eruit bestond om met enkele dieren van uw familie naar een woestijn te gaan, dat u daar bleef tot de avond om dan terug naar huis te keren (CGVS, p. 10). Dit zou u gedaan hebben vanaf het moment dat u zich het verschil tussen goed en slecht kunt herinneren tot uw vertrek uit Afghanistan toen u zeventien jaar en negen maanden oud was (CGVS, p. 10). U zou hier nooit geld mee verdiend hebben en het zou uw oom geweest zijn die dankzij de opbrengsten van jullie gronden jullie wist te onderhouden (CGVS, p. 10). Dit is allerminst geloofwaardig. Vooreerst is het in de Afghaanse overlevingscultuur absoluut ongeloofwaardig dat u van kindsbeen af tot u bijna achttien jaar oud was helemaal niets bijdroeg aan de inkomsten van de familie. Dit wordt enkel maar versterkt door uw verklaringen over uw concrete activiteiten, waarin u uw eigen bijdrage telkens minimaliseert. U geeft uitdrukkelijk aan dat jullie dertien schaaпen, vier geiten en twee koeien hadden (CGVS, p. 16-17). U verklaart dat jullie lammeren kregen, nooit kochten, maar toch kunt u niet zeggen hoeveel lammeren er tussen de dertien bijliepen (CGVS, p. 17). Het mag daarbij verbazen dat u beweert dat jullie enkel oude, zieke dieren verkochten (CGVS, p. 17) terwijl het vanuit een economisch oogpunt uiteraard net meer zou opleveren om jongere, gezonde dieren te verkopen. Ook de informatie in het dossier toont aan dat een geit gemiddeld slechts anderhalf jaar oud is bij verkoop. Gevraagd naar de prijzen bij verkoop van de dieren, verklaart u dat het uw oom was die de dieren meestal verkocht (CGVS, p. 17) en dat u zich wel herinnert dat hij één keer een zieke geit verkocht voor "23000", volgens u ongeveer de richtprijs voor een geit (CGVS, p. 17). Hoewel u niet verduidelijkt of het 23000 kaldar dan wel 23000 afghani betreft, komt deze prijs zelfs niet bij benadering overeen met objectief beschikbare informatie. Dat dit dan nog betaald zou worden voor een zieke geit is allerminst geloofwaardig. Uw verklaring over de concrete ziekte, "hij liep heel vermoeid en ongezond", kan evenmin overtuigen (CGVS, p. 17). Verder bent u enorm vaag over de geboorte van nieuwe lammeren in uw kudde. U weet niet in welk seizoen de meeste lammeren geboren werden (CGVS, p. 18) en op de vraag hoelang de zwangerschap van een schaaп duurt, antwoordt u na een eerste ontwijkend antwoord dat dit twee maanden is, terwijl uit objectief beschikbare informatie blijkt dat dit ongeveer zes maanden is (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat een schaaп om de zes maand lammeren kan krijgen (CGVS, p. 18), strookt hier dan ook helemaal niet mee. Aangezien u elke dag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de weer was met uw dieren, mag toch zeker verwacht worden dat u alles over uw dieren zou weten. Uw beweerde ongeletterdheid kan geen verklaring bieden voor het feit dat u zelfs geen seizoenen zou kennen of niet zou weten hoelang een maand zou duren, te meer daar u wel blijkt te weten dat lammeren vanaf hun zes maanden ongeveer zelf zwanger kunnen worden (CGVS, p. 18). Daarenboven werd u er door het CGVS tijdens het gehoor aan herinnerd dat u gerust mocht aangeven wanneer u een antwoord niet wist, maar dat u zeker niets mocht verzinnen (CGVS, p. 8).

Ook met uw verklaringen over uw koeien kunt u geenszins aannemelijk maken dat u jarenlang dag in dag uit voor de dieren zorgde. Gevraagd naar de duur van de zwangerschap bij koeien, antwoordt u ontwijkend dat u nooit een koe zwanger zag worden of zag bevallen omdat uw oom een koe met kalfje kocht en jullie die altijd hadden (CGVS, p. 18). Ten eerste mag van iemand die zo één met de natuur was verwacht worden dat hij op zijn minst zou weten hoelang de zwangerschap van een koe duurt, al is het door te praten over de dieren met andere herders. Ten tweede kunnen er vragen gesteld worden bij het nut van het jarenlang houden van dezelfde twee runderen. Jullie hadden de runderen vier of vijf jaar (CGVS, p. 19) waardoor het enorm vreemd is waarom jullie niet verder zouden kweken met de runderen, enerzijds met de mogelijkheid om de kalveren te verkopen, anderzijds om een duurzame melkproductie bij de koe te verzekeren. Dit is des te meer het geval omdat het kalfje dat jullie kochten een stier was (CGVS, p. 19). U zou de runderen nochtans enkel gebruikt hebben om hun melk te gebruiken (CGVS, p. 18), waardoor het een raadsel is waarom jullie een mannelijk kalf kochten. Bovendien blijkt opnieuw dat uw kennis over de dieren waar u dag in dag uit mee op pad ging enorm beperkt is wanneer u zegt dat uw koe enkel het kalfje had dat jullie kochten maar toch twee en een half jaar lang melk bleef geven, dit alles louter door klaver te voederen aan de koe (CGVS, p. 19). Koeien

kunnen echter hoogstens elf à twaalf maanden lang melk blijven geven alvorens opnieuw te moeten kalven opdat zij verder melk kunnen produceren, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaring dat jullie koe twee en een half jaar lang melk gaf zonder daarbij opnieuw te kalven. Dit is absolute basiskennis waardoor er opnieuw ernstige twijfels rijzen over uw beweerde levensomstandigheden als herder in de omgeving van Paktia.

Deze vaststelling wordt verder versterkt wanneer u gevraagd wordt naar de gewassen die uw oom teelde. U verklaart zelf dat Paktia en Alikhel vooral bekend staan voor de teelt van cannabis, een kersachtige vrucht en aardappel (CGVS, p. 15). Uw oom had tien velden en gebruikte drie à vier van deze velden voor het telen van cannabis (CGVS, p. 15). Het is dan ook uiterst frappant dat u niet weet wanneer cannabis gezaaid wordt in Paktia (CGVS, p. 15), noch wanneer het geoogst wordt (CGVS, p. 15). Zelfs wanneer het CGVS u vraagt om een schatting te doen hiervan, komt u niet verder dan te zeggen dat u niet wist dat u dit gevraagd ging worden tijdens het interview (CGVS, p. 15). Dit kan uiteraard niet overtuigen aangezien u uw hele leven tot uw vertrek naar België in Paktia zou hebben doorgebracht, zelf aangeeft dat Alikhel bekend staat voor zijn cannabisteelt en uw oom dan nog een groot deel van zijn velden exclusief daarvoor gebruikte. Bovendien meet u zichzelf het profiel aan van een simpele herder die de hele dag met zijn dieren rondtrok. Een rondtrekkende herder zou op zijn minst moeten zien wanneer het zaaien en de oogst van het belangrijkste gewas van de regio gebeurt. (...) Uw advocaat verklaart in de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud die op 12 april 2018 overgemaakt werden dat u geen exacte data kunt inschatten omwille van het feit dat u één leefde met de natuur op de boerderij. Dit moet echter sterk genuanceerd worden. Vooreerst maakt u, zoals reeds beargumenteerd, geenszins aannemelijk dat u wel degelijk “één leefde met de natuur” in de provincie Paktia. Bovendien wordt op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud gevraagd naar exacte data maar telkens naar algemene tijdsbepalingen, hoogstens naar seizoenen en maanden. Voorts is het net voor iemand die één leefde met de natuur uiterst belangrijk dat hij wel op de hoogte is van bepaalde tijdsindicaties zoals de lente- en herfstmaanden, gezien het belang van de landbouw in uw regio en omdat het leven in een ruraal gebied als Paktia gewoonweg volledig bepaald wordt door de verschillende vier seizoenen. In casu is dat nog meer het geval omdat u beweert dat heel uw gezin onderhouden werd met enkel de inkomsten die uw oom uit de exploitatie van jullie landbouwgronden haalde (CGVS, p. 10). Daarom mag zeker verwacht worden dat u enige basiskundigheid zou hebben bij het hanteren van bepaalde tijdsindicaties. Vervolgens blijkt u zelfs niet eens te weten dat er een belangrijk onderscheid moet gemaakt worden tussen mannelijke en vrouwelijke planten waarbij de eerstgenoemde vrijwel nutteloos zijn voor de oogst (CGVS, p. 15) en kunt evenmin zeggen wanneer de cannabisplanten geïrrigeerd moeten worden (CGVS, p. 15). Dit zijn opnieuw niet eens vragen die vereisen dat u zelf betrokken zou zijn geweest bij de oogst en verkoopt ervan maar basisvragen die elke persoon die opgroeit in zulk een landbouwomgeving moet kunnen beantwoorden. Ook wat betreft de andere gewassen die uw oom teelde blijkt uw kennis ondermaats en ontwijkt u vaak de vraag. Wanneer het CGVS vraagt of aardappelen en maïs op hetzelfde moment geoogst worden, zegt u dat uw oom al die zaken deed en u wel soms hielp maar niet weet in welk seizoen het gedaan werd (CGVS, p. 11), dit terwijl er tussen de oogst van aardappelen en maïs in Paktia maar liefst vier en een halve à vijf maanden ligt. U weet evenmin wanneer klaver geoogst wordt in Paktia (CGVS, p. 13), terwijl u dit net nodig zou hebben gehad om aan uw dieren te geven (CGVS, p. 19).

Voorts moet opgemerkt worden dat u in het algemeen heel vaag blijft over de inkomsten die uw familie vergaarde. U verklaart dat de voornaamste inkomsten van uw gezin de opbrengsten uit de landbouw waren (CGVS, p. 10) maar kunt niet zeggen hoeveel de totale jaaropbrengst was omdat het uw oom was die alles regelde en hij jullie nooit zou gezegd hebben hoeveel het opbracht (CGVS, p. 13). Hoeveel uw oom moest lenen om uw reis te bekostigen weet u evenmin (CGVS, p. 10). Dat u in de Afghaanse cultuur met zoveel nadruk op de rol van de man als beschermer van de hele familie zo weinig afweet over de inkomsten van uw eigen familie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw jarenlange levensomstandigheden in het rurale Paktia dan ook verder.

Dit alles wordt nog versterkt wanneer het CGVS peilt naar uw kennis over uw regio, waarbij u opnieuw vaag en ontwijkend antwoordt op vele vragen. U geeft bijvoorbeeld enkele dorpen aan die tussen het districtscentrum en de grens met Pakistan liggen (CGVS, p. 4) maar wanneer het CGVS vervolgens vraagt in welke van deze plekken er scholen zijn, antwoordt u vaagweg dat elk dorp wel een eigen school zou hebben maar dat u er niet veel mee te maken had (CGVS, p. 4-5). Gevraagd naar een stammenconflict in Roqyan, zegt u dan weer ontwijkend dat er veel taliban leven in Roqyan (CGVS, p. 5). Frappant is echter dat u zich geen stammenconflict kunt herinneren waarbij in het begin van 2015 nochtans zeven doden vielen (CGVS, p. 5). Wel heeft u gehoord hebben dat Roqyan gebombardeerd werd, maar voegt er onmiddellijk aan toe niet te weten hoeveel mensen er daarbij omkwamen (CGVS,

p. 23). Gevraagd naar wie van de taliban daarbij het doelwit was, geeft u de naam Allah Nur maar behalve deze commandant kunt u geen enkel lid van de taliban geven die ofwel naast Allah Nur ofwel onder Allah Nur werkzaam is in uw regio (CGVS, p. 24). Deze commandant was al sinds u klein was actief bij jullie (CGVS, p. 25). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u niet weet wie zijn vader en voorvaderen waren, noch hoe zijn broers heten (CGVS, p. 26) en - zoals eerder vermeld - met welke andere talibanleden hij samenwerkte (CGVS, p. 24). Dat u slechts één persoon kunt opnoemen van de taliban van uw omgeving en dan nog bitter weinig over hem weet hoewel hij reeds heel uw leven lang actief is in uw regio, doet opnieuw afbreuk aan uw beweerde verblijf in Paktia. Ook van de commandant van de grenspolitie Amir Mohammad heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 25). Wel geeft u zelf nog de namen Gul Badcha, Gulab en Ziarat Khan. De eerste is parlamentslid en woonachtig in Kabul en de andere twee waren kandidaten voor de verkiezingen (CGVS, p. 24-25). Dat u als ongeschoolde herder enerzijds slechts één talibanlid uit uw omgeving kent en weinig tot geen landbouwkennis heeft maar anderzijds wel de namen kent van de volksvertegenwoordigers, geeft een sterk ingestudeerde indruk.

Ook een aanval op een volleybalveld zegt u niets (CGVS, p. 24), dit terwijl de taliban amper vier maanden voor uw vertrek uit Alikhel nog een aanval uitvoerden in het nabijgelegen dorp Shegi waarbij twee doden vielen en tientallen mensen ontvoerd werden. U plaatste het dorp Shegi dan nog aan de grens met Pakistan, dit terwijl er ook heel dicht bij het districtscentrum een dorp met die naam is, waar bovenstaande aanval plaatsvond. Van dit dorp heeft u echter nog nooit gehoord (CGVS, p. 23). Over ontvoerde soldaten heeft u evenmin ooit gehoord, dit terwijl er in 2012 nog drie soldaten ontvoerd en gedood werden in Alikhel (CGVS, p. 25).

Tot slot moet nog opgemerkt dat u beweert dat de veiligheidssituatie in uw omgeving sinds het vertrek van de Amerikanen, volgens u zo'n zeven jaar geleden (CGVS, p. 4), sterk verslechterd is (CGVS, p. 20). Het is dan ook hoogst opvallend dat wanneer het CGVS u vraagt naar concrete voorbeelden van aanvallen van de taliban op dorpen of op veiligheidsdiensten sinds het vertrek van de Amerikanen, u net met een voorbeeld op de proppen komt dat nog dateert van toen de Amerikanen nog in het district aanwezig waren (CGVS, p. 21-22). U vermeldt daarop nog twee incidenten die zouden plaatsgevonden hebben in Shishte en in een woestijn vier of vijf jaar geleden (CGVS, p. 23), maar deze wegen niet op tegen het feit dat u zoals hierboven aangehaald over de door het CGVS bevroegde incidenten in naburige dorpen niet eens heeft gehoord, terwijl deze net korter voor uw vertrek uit Paktia plaatsvonden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel gelegen in de provincie Paktia. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Alikhel heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Ook het artikel waarnaar uw advocaat verwijst in zijn schrijven, onderschrijft de stelling dat de mate van willekeurig geweld afhankelijk is van regio tot

regio, zonder dat dit iets zegt over uw betreffende verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 4 april 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 6) U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw levensomstandigheden en verblijf voor uw komst naar België (CGVS, p. 19). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

Wat betreft de documenten van uw vader moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat het daadwerkelijk om uw vader gaat. Bovendien maakt u zijn werkzaamheid op geen enkele wijze aannemelijk: u weet niet bij welke politiedienst uw vader werkzaam zou zijn geweest (CGVS, p. 6), hoe en wanneer hij precies gedood werd (CGVS, p. 7) en kunt absoluut niets zeggen over de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw vaders werk. Dat u niet kunt lezen en schrijven, zoals uw advocaat beweert in de aanvullende nota, is geen verklaring voor uw gebrekkige kennis over deze documenten. U had zowel in Afghanistan als in België – een briefomslag dateert van februari 2016 - ruimschoots de tijd u te informeren over de inhoud van deze documenten, mochten deze u na aan het hart liggen. Dat u niets kunt zeggen over de inhoud van de documenten (CGVS, p. 21) en dat de documenten dateren van 1365, 1367 en 1371 Afghaanse kalender (1986, 1988, 1992 Gregoriaanse kalender) en dus zelfs van voor uw eigen geboorte, zorgt ervoor dat zij evenmin enige invloed hebben op uw eigen verblijf in Afghanistan. Wat betreft uw taskara en de dreigbrief, waarnaar ook verwezen

wordt in de opmerkingen van de advocaat dd. 12/04/18, moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De omslagen die u neerlegt tonen hoogstens aan dat de documenten verstuurd werden vanuit Kaboel en zeggen dus al evenmin iets over uw verblijf in de provincie Paktia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3, tweede lid, en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 10.3., b), en 31.3. van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker zal eerst de motieven weerleggen waarop het CGVS zich baseert om de internationale bescherming te ontzeggen aan verzoeker en daarna zal verzoeker de motieven aanreiken waarom hij wel recht heeft op internationale bescherming.

A: Weerlegging motieven CGVS

1. Afkomstig uit het district Alikhel in de provincie Paktia

Het CGVS stelt dat gelet op het geheel van vaststellingen verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel gelegen in de provincie Paktia. Verzoeker betwist dit.

Verzoeker heeft echter tijdens zijn persoonlijk interview op 4 april 2018 heel veel verklaart over zijn streek en dorp. Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom het CGVS van oordeel zou kunnen zijn dat hij niet afkomstig is uit de streek dat hij stelt vanwaar hij afkomstig is.

Verzoeker verwijst naar pagina 2 tot 6. Zo kan hij verklaren dat 6 heuvels zijn in zijn dorp, 3 liggen langs de wet en 3 anderen liggen boven de weg. Op pagina 4 kan hij de namen van de heuvels opsommen. Hij weet dat er een waterkanaal is, dat er een kleine moskee en dan een beetje verder een grote moskee staat die de naam Hazat Belal heet. Een beetje verder langs winkels ligt het districthuis. Er is in zijn dorp tevens een basis van de Amerikanen die na het vertrek van de Amerikanen bemand wordt door de politie en het leger. Op pagina 4 onderaan kan hij ook de wet opsommen en kent hij de dorpen die langs de weg liggen.

Op pagina 5 weet hij waar het dorp Badal ligt en dat daar een schijn aanwezig ligt en dat de weg langs een waterstroom loopt.

Verzoeker kent ook de politie en leger commandanten die voor de lokale veiligheid moeten zorgen in zijn dorp en streek zoals Rahim en voor het vertrek Haqyar.

Verzoeker stelt vast dat deze beschrijving allerm minst algemeen zijn maar wel degelijk voldoende gedetailleerd zijn. Bovendien stelt verzoeker vast dat het CGVS in de bestreden beslissing niet stelt dat dit allemaal niet correct zou zijn.

Gezien deze gedetailleerde opsommingen van dorpen, waterlopen, kennis van het schijn, kennis van de leger en politiecommandanten, de richting van de wegen, kennis van de moskeeën, ... staat het wel degelijk vast dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Bostankhel.

2. Weinig kennis van data: schending artikel 31 par. 3 richtlijn 2013/32/EU

Verzoeker stelt vast dat het CGVS weinig of geen rekening houdt met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Verzoeker is geboren in 1998. Op heden is hij 20 jaar doch in 2015 was hij slechts 16 a 17 jaar.

Er is heel veel verschil tussen de leeftijd van 20 en 16 jaar qua beleving en kennis.

Een jongen van 16 is nog een kind terwijl een 20 jarige een volwassen persoon is. Een kind van 16 jaar trek zich weinig aan dat data, maanden en getallen.

Bovendien is het voor verzoeker moeilijk om zaken te oriënteren op een tijdslijn. Ieder jaar is net het zelfde. In de lente wordt er gezaaid, in de zomer groeit alles en in de herfst vind de oogst plaats. In de winter wordt er hout gesprokkeld.

De vragen die worden gesteld om de zaken te plaatsen op een tijdslijn zijn passend voor een gestuurde persoon opgegroeid in een maatschappij waar agenda's en afspraken heel belangrijk zijn doch niet in de cultuur van verzoeker waar er geen agenda's bestaan. In verzoekers cultuur wordt er geleefd van dag tot dag en wordt er gezien wat de volgende dag brengt zonder grootse plannen te maken naar de toekomst toe.

Ook de toenmalige advocaat van verzoeker heeft dit eveneens gemeld aan het CGVS in haar aangetekende zending va 12 april 2018 bij de opmerkingen die ze heeft gemaakt op de notities van het persoonlijk verhoor. Zo stelt zij: In België wordt iedereen gewezen op tijd en plaats. Vandaar dat het niet vreemd is dat hij op vandaag niet meer met exacte data kan antwoorden. Bovendien werd het verhoor 2 jaar na datum afgenomen. Ook dit laatste in niet onbelangrijk. Verzoeker heeft zijn land verlaten in september 2015 en meer dan 2 jaar later wordt het interview afgenomen.

Er is tussen de vlucht en het interview een veel te grote tijdsperiode. Mocht het CGVS zich houden aan artikel 31 par. 3 richtlijn 2013/32/EU zijnde een behandelingstermijn van 6 maanden, zou verzoeker de zaken veel beter kunnen plaatsen in de tijd omdat het dan nu het CGVS deze termijn van 6 maanden heeft overschreden.

Verzoeker is van oordeel omdat de termijn van 6 maanden duidelijk zonder enige verantwoording werd overschreden met de motieven op pagina 2 en 3 van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden.

Verzoeker kan zich op deze bepaling beroepen gezien artikel 31 par. 3 niet werd vertaald met een exacte termijn in de vreemdelingenwet en dat de bepalingen duidelijk is en weinig discretie overlaat. Artikel 31 par. 3 richtlijn 2013/32/EU luidt: De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond. Deze bepaling is duidelijk. De behandelingsprocedure is 6 maanden. Punt andere lijn. Indien het CGVS er niet in slaagt deze termijn te respecteren dan kan deze termijn verlengd worden doch dan dient verzoeker hiervan op de hoogte te worden gesteld (zie art 31 richtlijn). Dit werd allemaal door het CGVS niet nageleefd.

Verzoeker herhaalt mocht het CGVS de termijnen hebben nageleefd dat zou verzoeker het zich allemaal beter herinnerd hebben. Met al de motieven die rekening houden met data of plaatsing in de tijd kan aldus geen rekening worden gehouden.

Hierdoor is de beslissing gebaseerd op een ondeugdelijk motief die onvoldoende bewezen zijn zodat de motieven de beslissing juridisch niet kunnen schragen.

3. De motieven in verband met de landbouw

Het CGVS vult bijna 1 pagina op met een motief dat verzoeker niet weet wanneer de verschillende tuinbouwproducten worden gezaaid en geoogst.

Verzoeker antwoord hierop het volgende. Verzoeker hield zich amper bezig met zaaien en oogsten van tuinbouwproducten. Verzoeker heeft duidelijk verklaart dat dit alles werd gedaan door zijn oom. Verzoeker trok steeds de bergen in met zijn schapen. In de bergen wordt er niet aan agri-cultuur gedaan.

Verzoeker heeft verklaart op pagina 10/27 dat hij weg trok met het vee naar Daga Kuna - een plaats waar er niet aan agri-cultuur wordt gedaan - om 's vaonds laat terug te keren. Hij deed dit al vanaf hij het onderscheid kon maken tussen goed en slechts.

Bovendien was het de oom die alle regelde. Het CGVS gaat dan ook de mist in waarbij ze op pagina 2 lid 3 stelt: Vooreerst is het in de Afghaanse overlevingscultuur absoluut ongeloofwaardig dat U van kindsbeen af tot u bijna 18 jaar oud was helemaal niks bijdroeg aan de inkomsten van de familie. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij geboren was in 1998 en in 2015 zijn land heeft verlaten. Dit wil zeggen dat verzoeker slechts de leeftijd had van een 15 a 16 jarige.

Bovendien is het rondtrekken met het vee wel degelijk een bezigheid die bijdraagt tot het inkomen van de familie. Als verzoeker niet met het vee rondtrek, hoe zal het vee dan kunnen grazen en eten hebben?

Het is dan ook meer dan normaal dat een 16 jarige niet veel weet welke en hoe de oom de dieren verkocht en hoeveel hij hiervoor ontving en of bij betaald werd in afghani of Kaldar. Bovendien worden de twee munten in Afghanistan overal door elkaar gebruikt.

Bovendien is het toch aannemelijk dat zijn oom de geteelde producten eerst probeerde te verkopen als die op het land stonden en de overschot naar de bazaar bracht om daar zelf te verkopen.

B: Elementen voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut

Verzoeker stelt dat het CGVS spijkers op laag water zoekt. Het CGVS zoekt met een vergrootglas naar eventuele tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker.

Het CGVS houdt geen rekening mee met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Zij houden zich vast aan data, en het feit dat al de zaken zich meer dan 3 jaar geleden zich afspeelden.

Verzoeker maakt aannemelijk dat hij afkomstig is uit de streek waarvan hij stelt dat hij aldaar afkomstig is en dat hij uit zijn dorp in vertrokken richting Europa. Verzoeker heeft voldoende details van zijn dorp en de omgeving die door het CGVS niet worden tegengesproken.

Verzoeker werd benadert door mannen van Allah Nur. Dit zijn mannen die behoren tot de taliban. Zij stelden dat hij voor hem moest komen werken.

Indien verzoeker zou weigeren voor hen te werken zouden ze hem niet sparen en zouden ze hem in stukken opblazen. Ze richten een wapen tegen zijn hoofd en zeiden dat ze me gemakkelijk met slechts 1 kogel konden afmaken.

Verzoeker heeft deze dreigementen verteld aan zij oom. Deze is er mee naar de politie geweest doch de politie zij dat ze niks konden doen. Volgens de politie is de hele wereld bezig met het strijden tegen de taliban. Als de Amerikanen er niet in slagen deze te verdrijven dan kon, volgens de politiechef hij dat ook niet.

De groepering van Allah Nur heeft een dreigbrief verstuurd. Na ontvangst van deze dreigbrief is verzoeker uit zijn dorp vertrokken richting Europa.

De verplichten verzoeker als het ware om voor hen te komen werken omdat zijn vader vroeger, toen hij nog leefde, vocht tegen de taliban.

Toen de Amerikanen zich hebben teruggetrokken uit Afghanistan is het geweld in Afghanistan erger geworden. Dit blijkt uit allerlei COI en andere stukken. Het aantal doden in Afghanistan is nog nooit zo hoog geweest als heden ten dagen.

Verzoeker is dan als het ware moeten vluchten om niet de moeten werken voor de taliban en om niet te hoeven vechten tegen de regering.

Indien dit aan de basis ligt van de vlucht van verzoeker dan heeft verzoeker zonder twijfel recht op het vluchtelingenstatuut.

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker stelt vast aangezien het CGVS in de bestreden beslissing enkel en alleen maar motieven heeft waaruit ze afleiden dat verzoeker niet afkomstig is van de streek waar hij stelt dat hij afkomstig is, of minstens niet uit zijn geboortedorp is vertrokken en de periode hij stelt dat hij aldaar is vertrokken.

Gezien het CGVS zich in de bestreden beslissing de vraag tot internationale bescherming afwijst om basis van ondeugdelijke motieven heeft het CGVS geen eigenlijk onderzoek gedaan naar de ware vluchtmotieven en het bestaan daarvan.

Het CGVS stelt gewoon uw verteld de waarheid niet dus onderzoeken wij niet verder. Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat hij wel degelijk voldoende kennis heeft over zijn streek en dorp zodat hij het wel met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vaststaat dat hij afkomstig is uit de regio waar hij verklaart afkomstig te zijn.

Verzoeker is dan ook van oordeel, nu hij de Raad ervan overtuigd dat hij wel degelijk afkomstig is uit de streek waar hij stelt dat hij komt (zie begin verhoorverslag), dat het CGVS een onderzoek dient te doen van het vluchtmotief. Gezien de Raad geen bevoegdheid heeft om zelf onderzoek uit te voeren verzoekt verzoeker in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS en hen de opdracht te geven om een onderzoek uit te voeren over de bedreigingen van Allah Nur in zijn groepen.

Als het CGVS dat zal doen dan zullen zijn inderdaad vaststellen dat deze commandant over de streek regeert alsof het zij keizerrijk is.

Het middel is gegrond.

Verzoeker heeft problemen met de inhoud van het administratief dossier. Het CGVS heeft informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Er zitten stukken bij over de prijzen in Afghanistan met betrekking tot Geiten, het standaard COI over documenten fraude in Afghanistan en een heel artikel over de kweeft van cannabis van website growweedeasy. Wat dit te maken heeft met de teel van cannabis in Afghanistan is voor verzoeker een raadsel.

Verzoeker verwijst naar artikel artikel 27 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS die bij de recente wetswijziging nog niet werd afgeschaft maar ook wordt overgenomen in het vernieuwde artikel 48/6 par 5 Vw.

Nergens in het dossier is ook maar enige informatie terug te vinden van gezaghebbende instanties zoals het UNHCR, of andere COI informatie zoals van Refworld, EASO, Verzoeker stelt zich nu de vraag hoe het CGVS nu kan nagaan zoals artikel 48/6 par. 5 c) bepaalt: teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is, of blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel en alleen gesteld dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is van de plaats die hij stelt waar hij afkomstig is. Zoals hierboven werd neergeschreven worden deze motieven betwist en zijn ze niet deugdelijk.

Deze vereiste wordt immers opgelegd door artikel 10 par. 3 b) van richtlijn 32/2013/EU die opnieuw slecht vertaald werd in het KB CGVS of het nieuwe artikel 48/6 par. 5 Vw.

Zonder informatie over het land of de streek waar verzoeker van afkomstig is, kan het CGVS geen onderzoek doen of verzoeker blootgesteld is kunnen worden aan vervolging of ernstige schade.

Nochtans heeft verzoeker dat wel gedaan. Verzoeker verwijst naar het schrijven van toenmalige raadsman dd. 12 april 2018 als reactie op de notities van het interview. Verzoeker heeft daar verwezen naar een recent artikel van de gezaghebbende BBC van 31 jan 2018. Zijn toenmalige raadsman heeft ook de website meegegeven in haar brief.

Dit wel van belang want het volgende kan niet worden betwist:

- Verzoeker afkomstig is uit Afghanistan en hij de Afghaanse nationaliteit heeft.
 - Zijn vader een licentiaatdiploma heeft voor commissaris
 - De Taskara van verzoeker uitgegeven is uit het districthuis van zijn regio
 - Het CGVS niet stelt dat de Taskara vervalst zou zijn.
 - De dreigbrief: Het CGVS stelt niet dat de dreigbrief gesolliciteerd zou zijn en niet echt zou zijn.
- Gevolg: verzoeker is wel degelijk afkomstig uit de regio die hij verklaart afkomstig te zijn.

Verzoeker verwijst nu naar zijn stuk dat zijn raadsman heeft opgestuurd bij haar brief van 21 april 2018. De Taliban dreigde ermee verzoeker te vermoorden wanneer hij zich niet zou aansluiten. Verzoeker kan zich nergens anders in Afghanistan veilig vestigen net omdat hij door de Taliban gevisieerd wordt. Eens iemand gevisieerd wordt door de Taliban, vindt de Taliban die persoon eerder waar in Afghanistan terug. Een recente publicatie van BBC WORLD SERVICE geeft aan dat de Taliban over 70% van Afghanistan een zekere controle heeft. De Taliban is wijd verspreid over het land en probeert zijn macht nog steeds verder uit te breiden.

Indien verzoeker zich dus op vandaag naar Afghanistan zou terugkeren, komt zijn leven ernstig in gevaar. Zich vestigen buiten zijn geboortestreek of regio biedt geen oplossing gezien het niet over een plaatselijk probleem gaat. Uit de dreigbrief mag worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of persoonlijk risico op ernstige schade.

Het statuut van vluchteling kan worden toegekend zeker gezien de informatie die verzoeker over Afghanistan heeft bijgebracht.

Verzoeker wenst verder nog te benadrukken dat er in zijn regio geen wethandhavingsdiensten aanwezig zijn die zich bezig houden met het opsporing, vervolging en bestraffen van misdrijven.

Verzoeker lijdt hieruit af dat de voorwaarden zoals beschreven in artikel 48/5 par. 2 niet aanwezig is. Zodoende kan aan verzoeker het statuut van vluchteling worden toegekend.

Verzoeker heeft daar zelf op gewezen tijdens het persoonlijk verhoor aldaar hij stelt dat de politie toch nis kan doen tegen Allah Nur en de taliban. De hele wereld is bezig met het uitroeien van de taliban en slagen er niet in. Dus een kleine politiepost van zijn district is zeker niet bij machtig misdrijven op te sporen laat staan te vervolgen en te bestraffen.

Het middel is derhalve gegrond.

Het vluchtelingen statuut kan aldus aan verzoeker worden toegekend.

De beslissing kan worden vernietigd wegens schending van een substantiële vormvereiste (schending zorgvuldigheidsbeginsel). Geen grondig onderzoek op basis van betrouwbare bronnen zoals EASO, Refworld, UNHCR, ... Nu uit de stukken voorgelegd door verzoeker (zoals de stukken van vader, de Taskara,) tot uiting komt dat hij afkomstig is uit Ali Khel. De motieven die de beslissing schragen zijn in het feitelijk bestaan niet naar behoren bewezen. Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel wat eveneens een substantiële vormvereiste is.

Daarenboven heeft verzoeker aangetoond dat artikel 27 a) en c) in samenhang met artikel 48/6 par. 5 Vw niet op een voldoende wijze werd gerespecteerd waardoor het CGVS tot een onredelijke beslissing is gekomen.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij in de voorwaarden bevindt van artikel 48/3

Verzoeker verzoekt aldus in hoofdorde de beslissing te vernietigen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker dat de beslissing eveneens wordt vernietigd maar teruggestuurd wordt naar het CGVS teneinde een nader onderzoek te verrichten of de daden waaraan verzoeker werd blootgesteld met vervolgin overeenkomen.

C: Subsidiaire bescherming

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat het CGVS geen enkele informatie heeft toegevoegd over het land van verzoeker en het district waar hij van afkomstig is.

Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk afkomstig is van de streek van waar hij beweert afkomstig te zijn.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het artikel die werd toegestuurd van de BCC aan de verwerende partij. Dit artikel stelt: *About 15 million people – half the population - are living in areas that are either controlled by the Taliban or where the Taliban are openly present and regularly mount attacks. Een ooggetuig stelt in het artikel: When i leave home, I'm uncertain whether i will come back alive. En verder: Explosions, terror and het Taliban are part of our daily life.*

Het artikel stelt tevens: *Attacks registered during the research periode happened with varying degrees of frequency - from once in three monts (low taliban presence) to twice a week (high taliban presence).*

Een andere ooggetuige verklaart aan de BCC: *We live with constant fear. Whenever the government side starts fighting with the taliban, we're caught in the crossflre, bringing life to a standstill. It's quiet at the moment but teh taliban are still here.*

Verzoeker stelt vast dat het CGVS niet heeft nagegaan of verzoeker wel op een veilige wijze naar zijn district kan terugkeren. Dit is nochtans een voorwaarde om te stellen dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming.

Stellen dat de Afghanistan veilig is, is een illusie indien er 3 veiligheidsincidenten per week zijn in bepaalde districten.

Bovendien is de weg die Ghorband verbindt evenmin veilig te noemen. Verzoeker kan ook hiervoor verwijzen naar het COI report die zich bevindt in het administratief dossier.

Hieruit volgt dat het feitelijk bestaan van de veiligheid in het district van verzoeker niet naar behoren bewezen is en dit door geen COI report die werd toegevoegd aan het administratief dossier tot uiting komt.

De beslissing om aan verzoeker geen subsidiaire bescherming toe te kennen dient aldus te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht.

Aan verzoeker kan aldus ondergeschikt subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangemeten profiel van schaaפשרder en aan zijn verklaring heel zijn leven tot aan zijn vertrek naar België in de provincie Paktia te hebben gewoond. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) het in de Afghaanse overlevingscultuur absoluut ongeloofwaardig is dat verzoeker van kindsbeen af tot hij bijna achttien jaar oud was helemaal niets bijdroeg aan de inkomsten van de familie en in zijn verklaringen over zijn concrete activiteiten zijn eigen bijdrage telkens minimaliseert, dat (ii) verzoeker niet kan zeggen hoeveel lammeren er bij liepen, dat (iii) verzoeker beweerde dat zij enkel oude, zieke dieren verkochten, terwijl het vanuit een economisch oogpunt net meer zou opleveren om jongere, gezonde dieren te verkopen, dat (iv) de richtprijs die verzoeker aangeeft voor een geit zelfs niet bij benadering overeenkomt met objectieve beschikbare informatie hierover, dat (v) verzoeker enorm vaag is over de geboorte van nieuwe lammeren, dat (vi) verzoeker ook met zijn verklaringen over zijn koeien geenszins aannemelijk kan maken dat hij jarenlang dag in dag uit voor de dieren zorgde, dat (vii) deze vaststellingen verder worden versterkt wanneer verzoeker gevraagd werd naar de gewassen die zijn oom teelde, dat (viii) verzoeker in het algemeen heel vaag blijft over de inkomsten die zijn familie vergaarde, dat (ix) verzoeker, gepeild naar zijn kennis over zijn regio, vaag en ontwijkend antwoordde op vele vragen, dat (x) verzoeker een sterk ingestudeerde indruk geeft waar hij als ongeschoolde herder enerzijds slechts één talibanlid uit zijn omgeving kent en weinig tot geen landbouwkennis heeft, maar anderzijds wel de namen kent van de volksvertegenwoordigers, dat (xi) een aanval op een volleybalveld amper vier maanden voor zijn vertrek uit Alikhel verzoeker niets zegt, en dat (xii) de incidenten die verzoeker kon vermelden niet opwegen tegen het feit dat hij over de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) bevroegde incidenten in naburige dorpen niet eens gehoord heeft, terwijl deze net korter voor zijn vertrek uit de provincie Paktia plaatsvonden. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst.

Aangezien hij verklaart geboren en getogen te zijn in het dorp Bostankhel, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktia, en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot hij uit Afghanistan gevlucht is (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-4), kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en heel zijn leven heeft gewoond. Hierbij wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt van alle geografische, sociologische en politieke aspecten van Afghanistan, doch wel dat hij zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Verzoekers kennis hierover is evenwel ernstig ontoereikend.

De Raad treedt vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoekers verklaringen over het door hem aangemeten profiel van ongeschoolde schaapsherder uit de provincie Paktia allerm minst geloofwaardig zijn. Vooreerst is het in de Afgaanse overlevingscultuur immers absoluut ongeloofwaardig dat verzoeker van kindsbeen af tot hij bijna achttien jaar oud was helemaal niets bijdroeg aan de inkomsten van zijn familie (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Door er thans in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij in 2015 zijn land heeft verlaten en toen slechts de leeftijd had van een 15- of 16-jarige, slaagt verzoeker er niet in dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Waar verzoeker er nog op wijst dat het rondtrekken met het vee wel degelijk een bezigheid is die bijdraagt tot het inkomen van de familie, wordt niet ingezien hoe verzoeker of zijn familie hiermee inkomsten vergaarde. Op het CGVS gevraagd of hij met het hoeden van het vee geld verdiende, antwoordde verzoeker duidelijk dat hij er zelf geen geld mee verdiende en dat zijn oom werkte als landbouwer en geld verdiende door de verkoop van zijn gewassen (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker kan thans niet op geloofwaardige wijze het tegenovergestelde voorhouden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat verzoeker, hoewel hij uitdrukkelijk aangaf dat zijn familie dertien schapen, vier geiten en twee koeien hadden, dat ze lammeren kregen en nooit kochten, toch niet kon zeggen hoeveel lammeren er tussen de dertien schapen bijliepen (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Dit mag ten zeerste verbazen voor iemand die voorhoudt dat zijn enige activiteit in Afghanistan erin bestond met het vee rond te trekken (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarbij komt dat verzoekers bewering dat zijn familie enkel oude, zieke dieren verkocht vanuit een economisch oogpunt uiterst vreemd is. Het zou immers meer geld opleveren om jongere, gezonde dieren te verkopen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens dat een geit gemiddeld slechts anderhalf jaar oud is bij de verkoop ervan (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', document nr. 13). Daarbij komt dat de prijs van een zieke geit die verzoeker zich herinnerde te hebben verkocht, met name "23000" (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), nog daargelaten of hij gebruik maakte van de munteenheid afgiani, dan wel kaldar, nog niet in benadering overeenkomt met de objectieve informatie hierover die zich in het administratief

dossier bevindt (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', document nr. 13). Dat een dergelijke prijs dan nog zou betaald worden voor een zieke geit is al helemaal ongeloofwaardig. Waar verzoeker in het enig middel benadrukt dat het normaal is dat een 16-jarige niet weet welke dieren zijn oom verkocht en hoeveel hij hiervoor ontving, gaat hij eraan voorbij dat hij hierover tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de bovenstaande verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker kan niet op geloofwaardige wijze eerst verklaren dat er vooral oude, zieke dieren werden verkocht en dat de richtprijs hiervoor "23000" is, om daarna te stellen dat hij zulke zaken als 16-jarige niet kon weten. Verder was verzoeker enorm vaag over de geboorte van nieuwe lammeren in zijn kudde. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"U weet niet in welk seizoen de meeste lammeren geboren werden (CGVS, p. 18) en op de vraag hoelang de zwangerschap van een schaap duurt, antwoordt u na een eerste ontwijkend antwoord dat dit twee maanden is, terwijl uit objectief beschikbare informatie blijkt dat dit ongeveer zes maanden is (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat een schaap om de zes maand lammeren kan krijgen (CGVS, p. 18), strookt hier dan ook helemaal niet mee. Aangezien u elke dag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de weer was met uw dieren, mag toch zeker verwacht worden dat u alles over uw dieren zou weten. Uw beweerde ongeletterdheid kan geen verklaring bieden voor het feit dat u zelfs geen seizoenen zou kennen of niet zou weten hoelang een maand zou duren, te meer daar u wel blijkt te weten dat lammeren vanaf hun zes maanden ongeveer zelf zwanger kunnen worden (CGVS, p. 18). Daarenboven werd u er door het CGVS tijdens het gehoor aan herinnerd dat u gerust mocht aangeven wanneer u een antwoord niet wist, maar dat u zeker niets mocht verzinnen (CGVS, p. 8)."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook met zijn verklaringen over zijn koeien kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij jarenlang dag in dag uit voor de dieren zorgde. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Gevraagd naar de duur van de zwangerschap bij koeien, antwoordt u ontwijkend dat u nooit een koe zwanger zag worden of zag bevallen omdat uw oom een koe met kalfje kocht en jullie die altijd hadden (CGVS, p. 18). Ten eerste mag van iemand die zo één met de natuur was verwacht worden dat hij op zijn minst zou weten hoelang de zwangerschap van een koe duurt, al is het door te praten over de dieren met andere herders. Ten tweede kunnen er vragen gesteld worden bij het nut van het jarenlang houden van dezelfde twee runderen. Jullie hadden de runderen vier of vijf jaar (CGVS, p. 19) waardoor het enorm vreemd is waarom jullie niet verder zouden kweken met de runderen, enerzijds met de mogelijkheid om de kalveren te verkopen, anderzijds om een duurzame melkproductie bij de koe te verzekeren. Dit is des te meer het geval omdat het kalfje dat jullie kochten een stier was (CGVS, p. 19). U zou de runderen nochtans enkel gebruikt hebben om hun melk te gebruiken (CGVS, p. 18), waardoor het een raadsel is waarom jullie een mannelijk kalf kochten. Bovendien blijkt opnieuw dat uw kennis over de dieren waar u dag in dag uit mee op pad ging enorm beperkt is wanneer u zegt dat uw koe enkel het kalfje had dat jullie kochten maar toch twee en een half jaar lang melk bleef geven, dit alles louter door klaver te voederen aan de koe (CGVS, p. 19). Koeien kunnen echter hoogstens elf à twaalf maanden lang melk blijven geven alvorens opnieuw te moeten kalven opdat zij verder melk kunnen produceren, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaring dat jullie koe twee en een half jaar lang melk gaf zonder daarbij opnieuw te kalven. Dit is absolute basiskennis waardoor er opnieuw ernstige twijfels rijzen over uw beweerde levensomstandigheden als herder in de omgeving van Paktia."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande vaststellingen worden verder versterkt door verzoekers verklaringen over de gewassen die zijn oom teelde. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

"U verklaart zelf dat Paktia en Alikhel vooral bekend staan voor de teelt van cannabis, een kersachtige vrucht en aardappel (CGVS, p. 15). Uw oom had tien velden en gebruikte drie à vier van deze velden voor het telen van cannabis (CGVS, p. 15). Het is dan ook uiterst frappant dat u niet weet wanneer cannabis gezaaid wordt in Paktia (CGVS, p. 15), noch wanneer het geoogst wordt (CGVS, p. 15). Zelfs wanneer het CGVS u vraagt om een schatting te doen hiervan, komt u niet verder dan te zeggen dat u niet wist dat u dit gevraagd ging worden tijdens het interview (CGVS, p. 15). Dit kan uiteraard niet overtuigen aangezien u uw hele leven tot uw vertrek naar België in Paktia zou hebben doorgebracht, zelf aangeeft dat Alikhel bekend staat voor zijn cannabisteelt en uw oom dan nog een groot deel van zijn velden exclusief daarvoor gebruikte. Bovendien meet u zichzelf het profiel aan van een simpele herder die de hele dag met zijn dieren rondtrok. Een rondtrekkende herder zou op zijn minst moeten zien wanneer het zaaien en de oogst van het belangrijkste gewas van de regio gebeurt. (...) Uw advocaat verklaart in de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud die op 12 april 2018 overgemaakt werden dat u geen exacte data kunt inschatten omwille van het feit dat u één leefde met de natuur op de boerderij."

Dit moet echter sterk genuanceerd worden. Vooreerst maakt u, zoals reeds beargumenteerd, geenszins aannemelijk dat u wel degelijk "één leefde met de natuur" in de provincie Paktia. Bovendien wordt op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud gevraagd naar exacte data maar telkens naar algemene tijdsbepalingen, hoogstens naar seizoenen en maanden. Voorts is het net voor iemand die één leefde met de natuur uiterst belangrijk dat hij wel op de hoogte is van bepaalde tijdsindicaties zoals de lente- en herfstmaanden, gezien het belang van de landbouw in uw regio en omdat het leven in een ruraal gebied als Paktia gewoonweg volledig bepaald wordt door de verschillende vier seizoenen. In casu is dat nog meer het geval omdat u beweert dat heel uw gezin onderhouden werd met enkel de inkomsten die uw oom uit de exploitatie van jullie landbouwgronden haalde (CGVS, p. 10). Daarom mag zeker verwacht worden dat u enige basiskundigheid zou hebben bij het hanteren van bepaalde tijdsindicaties. Vervolgens blijkt u zelfs niet eens te weten dat er een belangrijk onderscheid moet gemaakt worden tussen mannelijke en vrouwelijke planten waarbij de eerstgenoemde vrijwel nutteloos zijn voor de oogst (CGVS, p. 15) en kunt evenmin zeggen wanneer de cannabisplanten geïrrigeerd moeten worden (CGVS, p. 15). Dit zijn opnieuw niet eens vragen die vereisen dat u zelf betrokken zou zijn geweest bij de oogst en verkoopt ervan maar basisvragen die elke persoon die opgroeit in zulk een landbouwomgeving moet kunnen beantwoorden. Ook wat betreft de andere gewassen die uw oom teelde blijkt uw kennis ondermaats en ontwijkt u vaak de vraag. Wanneer het CGVS vraagt of aardappelen en maïs op hetzelfde moment geoogst worden, zegt u dat uw oom al die zaken deed en u wel soms hielp maar niet weet in welk seizoen het gedaan werd (CGVS, p. 11), dit terwijl er tussen de oogst van aardappelen en maïs in Paktia maar liefst vier en een halve à vijf maanden ligt. U weet evenmin wanneer klaver geoogst wordt in Paktia (CGVS, p. 13), terwijl u dit net nodig zou hebben gehad om aan uw dieren te geven (CGVS, p. 19)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die alle steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Door er louter op te wijzen dat hij zich amper bezig hield met zaaïen en oogsten van tuinbouwproducten en te stellen dat zijn oom dit allemaal deed, tracht hij enkel zijn gebrek aan kennis over zaken die elke persoon die opgroeit in zulk een landbouwomgeving zou moeten kunnen beantwoorden te vergoelijken. Dit geldt eens te meer nu verzoeker verklaarde dat zijn gezin werd onderhouden met de inkomsten die zijn oom uit de exploitatie van de landbouwgronden van de familie haalde. De Raad acht een dergelijk summier betoog dan ook niet dienstig om de voorgaande concrete motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

Waar verzoeker er op wijst dat het voor hem moeilijk is om zaken te oriënteren op een tijdslijn, nu ieder jaar net hetzelfde is, en hierbij toelicht dat er in de lente wordt gezaaid, dat in de zomer alles groeit, dat in de herfst de oogst plaats vindt en dat er in de winter hout wordt gesprokkeld, wordt er op gewezen dat dit niet blijkt uit zijn verklaringen. Uit bovenstaande motieven blijkt immers overduidelijk dat verzoeker niet eens kon aangeven wanneer de gewassen die zijn eigen oom teelde gezaaid of geoogst werden.

Waar verzoeker nog wijst op de behandelingstermijn van zes maanden van verzoeken om internationale bescherming overeenkomstig artikel 31.3. van de richtlijn 2013/32/EU en stelt dat hij, indien deze termijn mocht zijn nageleefd, zich beter de data had kunnen herinneren, wordt er op gewezen dat hij op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar exacte data, maar telkens naar algemene tijdsbepalingen, hoogstens naar seizoenen en maanden. Bovendien is het net voor iemand met het door verzoeker voorgehouden profiel, met name iemand die één leefde met de natuur, uiterst belangrijk dat hij wel op de hoogte is van bepaalde tijdsindicaties zoals de lente- en herfstmaanden, gezien het belang van de landbouw in de regio waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn en omdat het leven in een ruraal gebied als Paktia gewoonweg volledig bepaald wordt door de verschillende vier seizoenen. Dergelijke zaken hebben betrekking op de persoonlijke leefwereld van verzoeker en kunnen, indien verzoeker daadwerkelijk het door hem aangemeten profiel heeft van iemand die in een rurale omgeving als Paktia dagdagelijks met het vee werkt en wiens inkomsten afhangen van de opbrengst van de landbouw, niet plots door een behandelingstermijn van enkele jaren van een verzoek om internationale bescherming uit het geheugen verdwijnen. Verzoekers jeugdige leeftijd vermag hieraan geen afbreuk te doen nu ervan kan worden uitgegaan dat het geheugen op zijn leeftijd nog uitstekend functioneert. De vragen die aan verzoeker werden gesteld, zijn niet van aard dat ze enkel kunnen worden beantwoord door personen die zijn opgegroeid in een maatschappij waarin agenda's en afspraken zeer belangrijk zijn, doch betreffen basisaspecten waarover iemand die beweert zijn hele leven in een ruraal gebied te hebben gewoond op afdoende wijze zou moeten kunnen vertellen. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker ook twee jaar na zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan nog kan vertellen over zijn leefwereld in zijn plaats van herkomst. Dit blijkt uit het voorgaande evenwel niet het geval te zijn. Verzoeker maakt zijn profiel van ongeschoolde schaapsherder uit de provincie Paktia dan ook allerminst aannemelijk.

De voorgaande conclusie wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker vaag en ontwijkend antwoordde op vele vragen over zijn voorgehouden regio van herkomst. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichtingen:

“U geeft bijvoorbeeld enkele dorpen aan die tussen het districtscentrum en de grens met Pakistan liggen (CGVS, p. 4) maar wanneer het CGVS vervolgens vraagt in welke van deze plekken er scholen zijn, antwoordt u vaagweg dat elk dorp wel een eigen school zou hebben maar dat u er niet veel mee te maken had (CGVS, p. 4-5). Gevraagd naar een stammenconflict in Roqyan, zegt u dan weer ontwijkend dat er veel taliban leven in Roqyan (CGVS, p. 5). Frappant is echter dat u zich geen stammenconflict kunt herinneren waarbij in het begin van 2015 nochtans zeven doden vielen (CGVS, p. 5). Wel heeft u gehoord hebben dat Roqyan gebombardeerd werd, maar voegt er onmiddellijk aan toe niet te weten hoeveel mensen er daarbij omkwamen (CGVS, p. 23). Gevraagd naar wie van de taliban daarbij het doelwit was, geeft u de naam Allah Nur maar behalve deze commandant kunt u geen enkel lid van de taliban geven die ofwel naast Allah Nur ofwel onder Allah Nur werkzaam is in uw regio (CGVS, p. 24). Deze commandant was al sinds u klein was actief bij jullie (CGVS, p. 25). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u niet weet wie zijn vader en voorvaderen waren, noch hoe zijn broers heten (CGVS, p. 26) en – zoals eerder vermeld – met welke andere talibanleden hij samenwerkte (CGVS, p. 24). Dat u slechts één persoon kunt opnoemen van de taliban van uw omgeving en dan nog bitter weinig over hem weet hoewel hij reeds heel uw leven lang actief is in uw regio, doet opnieuw afbreuk aan uw beweerde verblijf in Paktia. Ook van de commandant van de grenspolitie Amir Mohammad heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 25). Wel geeft u zelf nog de namen Gul Badcha, Gulab en Ziarat Khan. De eerste is parlamentslid en woonachtig in Kabul en de andere twee waren kandidaten voor de verkiezingen (CGVS, p. 24-25). Dat u als ongeschoolde herder enerzijds slechts één talibanlid uit uw omgeving kent en weinig tot geen landbouwkennis heeft maar anderzijds wel de namen kent van de volksvertegenwoordigers, geeft een sterk ingestudeerde indruk.

Ook een aanval op een volleybalveld zegt u niets (CGVS, p. 24), dit terwijl de taliban amper vier maanden voor uw vertrek uit Alikhel nog een aanval uitvoerden in het nabijgelegen dorp Shegi waarbij twee doden vielen en tientallen mensen ontvoerd werden. U plaatste het dorp Shegi dan nog aan de grens met Pakistan, dit terwijl er ook heel dicht bij het districtscentrum een dorp met die naam is, waar bovenstaande aanval plaatsvond. Van dit dorp heeft u echter nog nooit gehoord (CGVS, p. 23). Over ontvoerde soldaten heeft u evenmin ooit gehoord, dit terwijl er in 2012 nog drie soldaten ontvoerd en gedood werden in Alikhel (CGVS, p. 25).

Tot slot moet nog opgemerkt dat u beweert dat de veiligheidssituatie in uw omgeving sinds het vertrek van de Amerikanen, volgens u zo'n zeven jaar geleden (CGVS, p. 4), sterk verslechterd is (CGVS, p. 20). Het is dan ook hoogst opvallend dat wanneer het CGVS u vraagt naar concrete voorbeelden van aanvallen van de taliban op dorpen of op veiligheidsdiensten sinds het vertrek van de Amerikanen, u net met een voorbeeld op de proppen komt dat nog dateert van toen de Amerikanen nog in het district aanwezig waren (CGVS, p. 21-22). U vermeldt daarop nog twee incidenten die zouden plaatsgevonden hebben in Shishte en in een woestijn vier of vijf jaar geleden (CGVS, p. 23), maar deze wegen niet op tegen het feit dat u zoals hierboven aangehaald over de door het CGVS bevroegde incidenten in naburige dorpen niet eens heeft gehoord, terwijl deze net korter voor uw vertrek uit Paktia plaatsvonden.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Dat verzoeker verklaarde dat er zes heuvels in zijn dorp zijn en de namen ervan kon opsommen, dat hij wist dat er een waterkanaal is, dat er een kleine moskee is en een beetje verder een grote moskee en dat verder langs de winkels het districtshuis ligt, dat hij ook wist dat er in zijn dorp een basis is van de Amerikanen die na het vertrek van de Amerikanen bemand werd door de politie en het leger, dat hij de weg kon opsommen en de dorpen die er langs liggen, dat hij weet waar het dorp Badal ligt en dat daar een schrijn is, en dat hij ook commandanten van de politie en het leger kent, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. De informatie die verzoeker gaf over de voorgaande zaken weegt immers niet op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn (gebrek aan) kennis omtrent zijn regio van herkomst en het rurale leven aldaar, nu zij ofwel eerder vaag en algemeen, ofwel moeilijk verifieerbaar is en bovendien eenvoudig kan worden ingestudeerd.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 19, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“Wat betreft de documenten van uw vader moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat het daadwerkelijk om uw vader gaat. Bovendien maakt u zijn werkzaamheid op geen enkele wijze

aannemelijk: u weet niet bij welke politiedienst uw vader werkzaam zou zijn geweest (CGVS, p. 6), hoe en wanneer hij precies gedood werd (CGVS, p. 7) en kunt absoluut niets zeggen over de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw vaders werk. Dat u niet kunt lezen en schrijven, zoals uw advocaat beweert in de aanvullende nota, is geen verklaring voor uw gebrekkige kennis over deze documenten. U had zowel in Afghanistan als in België – een briefomslag dateert van februari 2016 - ruimschoots de tijd u te informeren over de inhoud van deze documenten, mochten deze u na aan het hart liggen. Dat u niets kunt zeggen over de inhoud van de documenten (CGVS, p. 21) en dat de documenten dateren van 1365, 1367 en 1371 Afghaanse kalender (1986, 1988, 1992 Gregoriaanse kalender) en dus zelfs van voor uw eigen geboorte, zorgt ervoor dat zij evenmin enige invloed hebben op uw eigen verblijf in Afghanistan. Wat betreft uw taskara en de dreigbrief, waarnaar ook verwezen wordt in de opmerkingen van de advocaat dd. 12/04/18, moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De omslagen die u neerlegt tonen hoogstens aan dat de documenten verstuurd werden vanuit Kaboel en zeggen dus al evenmin iets over uw verblijf in de provincie Paktia.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Bostankhel, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktia, en daar heel zijn leven heeft gewoond tot hij uit Afghanistan gevlucht is. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Verzoeker herhaalt in het enig middel dan ook niet dienstig zijn vluchtrelaas en zijn daaraan gekoppelde vrees voor vervolging.

Artikel 10.3., b), van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt het volgende:

“De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

(...)

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken,”

Te dezen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Bostankhel, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktia, en dat hij daar heel zijn leven heeft gewoond tot hij uit Afghanistan gevlucht is. Bij gebrek aan duidelijkheid over verzoekers herkomst is er dan ook geen nood aan een onderzoek naar en informatie van gezaghebbende bronnen over de algemene situatie in verzoekers voorgehouden land van oorsprong. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het administratief dossier tal van informatie bevat over verzoekers voorgehouden regio van herkomst, waaraan verzoekers kennis over deze regio werd afgetoetst. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie incorrect zou zijn. Een schending van de voornoemde bepaling kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Bostankhel, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktia, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Bostankhel, gelegen in het district Alikhel van de provincie Paktia, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeker naar een publicatie van BBC World Service van 31 januari 2018, waaruit zou blijken dat de taliban over 70% van Afghanistan een zekere controle heeft, is dan ook niet dienstig. Indien verzoeker daadwerkelijk afkomstig zou zijn uit een regio die de taliban onder controle heeft, kan ervan worden uitgegaan dat hij hierover geloofwaardige verklaringen aflegt, wat *in casu* niet het geval is. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtue machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”*

Te dezen maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN